

půjčená mu správa pozůstalosti a na jeho místě byl ustanoven nový správce. Stěžovatel brání se proti tomu tím, že nejsou přípustna opatření k zajištění tuzemských věřitelů v tom případě, byl-li již dědic v cizině uveden v pozůstalost cizincovu, což prý je též v jeho případě, neboť rozhodnutím královského okresního soudu ve Splitu ze dne 5. září 1924 bylo vysloveno, že stěžovatel nastoupil dědictví, a proto nebyl prý soud oprávněn, odníti mu správu pozůstalosti. Než o zajištění tuzemských věřitelů má býti teprve rozhodnuto, zejména má teprv býti zavedeno ediktální řízení podle čl. 21 mezistátní úmluvy. Úkon, aby ustanovena byla spolehlivá a důvěryhodná osoba správcem pozůstalosti, patří nepochybně k opatřením, jež dle čís. 2 čl. 20 smlouvy mají zabezpečiti pozůstalost. Vydání takové opatření je povinností zdejšího soudu. Proč správa pozůstalosti byla stěžovateli odňata, nižší soudy řádně odůvodnily a nemá proto významu, zda odkazovnice Antonie V. snad v poslední době opět zažádala, aby mu správa byla nadále ponechána. Posouzení otázky, komu má býti pozůstalé jmění spolehlivě svěřeno ke spravování, nemůže také býti závislým na návrhu odkazovnice. Ostatně jak odkazovnice tento návrh učinila a jak se o něm později vyjadřuje, možno poukázati na její písemní podání, což se jen mimochodem podotýká. Že není povinností soudu, by za všech okolností přihlížel k tomu, že úředník generálního konsulátu žádal, jak tvrdí stěžovatel, by správa byla v první řadě ponechána jemu (stěžovateli), případně F-ovi, vysvítá z odst. 3 čl. 22 smlouvy. Jest nepravdou tvrzení v dovolacím rekursu, že generální konsulát nebyl zpraven o roku ustanoveném na den 29. ledna 1927. Jednání při tomto roku se sice nezúčastnil, ale podle zpátečního lístku byl o jeho nařízení vyrozuměn již dne 25. ledna 1927. Soud vyhověl tedy požadavku odst. 2 čl. 22 smlouvy.

Ve všech posud uvedených směrech je tedy mimořádná stížnost bezdůvodná. Toliko v tom ohledu má však pravdu, že soud, jenž podle čl. 19 smlouvy je zavázán vydati movitou pozůstalost, nemůže, ač bez újmy svých oprávnění dle čís. 1—4 čl. 20, o nichž bylo již shora mluveno, rozhodnouti o návrhu podle § 812 obč. zák., poněvadž to přísluší soudu vlasti zůstavitelovy jako soudu příslušnému ku projednání pozůstalosti (srov. již rozhodnutí býv. nejv. soudu ve Vídni, otištěné ve sb. Gl. U. 3785). Že by zdejší soud byl k tomu oprávněn, neplyne ani z ustanovení citované smlouvy ani z předpisu § 23, 137—139 pat.

Čís. 7489.

Do toho, že exekuční soud nezpravil o dražbě všechny knihovní věřitele, nelze si stěžovati, leč že by strana byla o doručení žádala a soud jí je odepřel usnesením o její žádosti.

Do usnesení o stanovení dražebního roku jest přípustným samostatným rekurs.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1927, R I 943/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl ustanoven rok k exekuční dražbě nemovitosti, podal rekurs dlužník jakož i hypotekární věřitelé. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný. Důvody: Stížnost směřuje proti ustanovení roku ke dražbě nemovitosti. Podle § 66 ex. ř. není zvláštního opravného prostředku proti usnesením, jimiž byly roky ustanoveny. Proto bylo stížnost proti roku samostatně podanou odmítnouti, ač sluší přisvědčiti rekurentům, že opožděním doručení usnesení o dražebním roku v projednávaném případě někteří hypotekární věřitelé neměli ani možnosti podati vyjádření podle § 171 druhý odstavec ex. ř. Pokud stížnost uvádí, že soud první stolice o dražbě nezpravil všechny hypotekární věřitele, nýbrž některé z nich opomenul, není v tom směru vůbec soudního usnesení prvního soudu a proto nelze podati ani rekurs, takže i v tomto směru jeví se rekurs nepřipustným, neboť rekurs po zákonu jest přípustný jen proti soudnímu usnesení (§ 65 ex. ř.).

Nejvyšší soud vyhověl částečně rekursu do odmítavého usnesení a zrušil napadené usnesení potud, pokud odmítlo rekurs proti položení dražebního roku jako nepřipustný a uložil rekursnímu soudu, by rozhodl v těchto mezích věcně o rekursu do usnesení prvního soudu, jinak rekursu proti odmítavému usnesení rekursního soudu nevyhověl.

Důvody:

Napadené usnesení je správné a jeho odůvodnění odpovídá jak stavu věci tak i zákonu, pokud má rekursní soud za nepřipustný rekurs proti tomu, že soud první stolice nezpravil o dražbě všechny knihovní věřitele. Podle §§ 514, 520 c. ř. s. a § 78 ex. ř. dopouští zákon rekurs jen proti usnesením, tedy proti rozhodnutím, v nichž soud činí opatření na venek proti stranám a jež proto nutno jim prohlásiti neb doručiti (§§ 426, 427 c. ř. s.), nikoli však proti pouhému způsobu postupu, jímž soud svou činnost vyvíjí ve vnitřním poměru. Doručovací příkaz není soudním projevem, jímž se stalo rozhodnutí neb opatření proti stranám, nýbrž je vnitřním příkazem na soudní kancelář a na doručovací oddělení. O obsahu tohoto příkazu nemusí strany ani dojíti vědomosti. Opomenul-li soud, ať úmyslně nebo nedopatřením, vydati doručovací příkaz ohledně té neb oné osoby soudní kanceláři, nelze o tom mluvit, že ohledně ní učinil usnesení. Nelze také ani seznati, od kdy by se pro pomíjenou osobu počala lhůta pro opravný prostředek proti domnělému usnesení, jí vůbec nevydanému. Pokud jde jmenovitě o závadnost doručovacího příkazu o dražební vyhlášce, plyne z §§ 175 a 184 ex. ř., že zákon sám nepočítá s opravným řízením proti němu, ježto v § 175 ukládá soudu, by si z úřední moci před dražbou zjednal jistotu, že zachována byla nařízení o vyhlášce a o doručení dražební vyhlášky a v § 184 čís. 3 poskytuje možnost odporu, když nebyly zpraveny všechny osoby, jež o dražebním stání zpraveny býti měly. Opravný prostředek pro nezpravení o dražbě bylo by straně přiznati po případě tehdy, kdyby o doručení dražební vyhlášky žádala a soud je odepřel usnesením, jí o její žá-

dosti vydaným. Než o ten případ tu nejde. Ale mylným je napadené usnesení, pokud prohlašuje za nepřipustný též rekurs proti stanovení dražebního roku. Je sice pravda, že podle § 66 ex. ř. není samostatného opravného prostředku proti usnesením, jimiž byly stanoveny roky. Než zákonodárný důvod pro odepření samostatného opravného prostředku proti usnesením o stanovení roku je zřejmě ten, že se konáním roku nijak nepředbíhá konečnému rozhodnutí ve věci samé a že stranám je zůstaveno, napadatí opravným prostředkem proti rozhodnutí, vydanému o jednání při roku, též správnost usnesení o stanovení roku, aniž by byl zdržován průběh řízení nebo zájem stran na správném vyřízení ohrožen. Důvod ten nedopadá však na stanovení dražebního roku. Při dražebním roku má podle záměru zákona býti docíleno nejvýhodnějšího nejvyššího podání za prodávanou nemovitost. To vyžaduje nejen, aby vyhláška o něm byla všemúčastněným osobám, naznačeným v §§ 171 a 172 ex. ř. včas dodána, nýbrž též, by se stala dostupnou také nejširší veřejnosti (§§ 71 a 171 poslední odstavec ex. ř.), a takto byla všem zájemníkům, — přímo nebo nepřímo zpraveným — dána možnost, nejen včas dbáti práv a povinností ve vyhlášce připomenutých, nýbrž také jinak — opatřením hotovostí, kaucí a pod. — podniknouti vše, co účinná účast na dražbě předpokládá. Proti újmě, která zájemníkům hrozí z nedodržení lhůt § 169 druhý odstavec ex. ř., nebude mnohdy ani odpomoci, zejména, když jim tím bylo znemožněno, by se zúčastnili dražebního roku, podali odpor proti příklepu neb jinak vznesli včas opravný prostředek, a příklep se mezitím stal pravoplatným. Domáhání se náhrady syndikátní žalobou, která by tu zbyla, je nevalnou náhradou, ježto poškozený musí dokazovati nejen zavinění soudu, nýbrž i svou škodu, a tu je velmi těžko dokazovati, že by se jinak utrhlo více. Ostatně i zákon sám svým doslovem podporuje výklad zde hájený, neboť v § 66 ex. ř. mluví o usneseních o stanovení roku (*Anberaumung einer T a g s a t z u n g*), kdežto při dražebním roku zákon používá výrazu »*Versteigerungs T e r m i n*« a pomíjí výraz *Tagsatzung*, takže zákon sám podle svého znění dražební termin zřejmě nepokládá za obyčejný rok. Mimořádný význam, který zákon přikládá stanovení dražebního roku, lze seznati i z toho, že na rozdíl od jiných roků v § 171, předposlední odstavec ex. ř. nařizuje dodati vyhlášky o něm podle předpisů platných pro doručování žalob, t. j. do vlastních rukou. Ze všech těchto úvah plyne, že na usnesení o stanovení dražebního roku nelze použití povšechného předpisu § 66 ex. ř., nýbrž že nutno ze zvláštní jeho povahy usuzovati, že samostatný opravný prostředek proti němu je přípustný.

Čís. 7490.

Z termínových obchodů s obilím (zákon ze dne 4. ledna 1903, čís. 10 ř. zák.) nevzniká platná pohledávka, třebas byly ujednány v cizozemsku, kde jsou dovolené, mezi tamním a zdejším příslušníkem. Lhostejno, že